

Cumbancha

Jacob Edgar is een ambitieus man, die zijn sporen ruimschoots verdiende als samensteller van de Putumayo-reeks. Die in veelkleurige hoesjes gestoken compilaties met titels als *En vinden gretig aftrek bij mensen die wel eens wat avontuurlijkers willen horen, zonder zich te verliezen in moeilijke muziek.* De albums zijn bovendien zeer goed verkrijgbaar, vaak ook op minder voor de hand liggend plekken als kledingwinkels. Inmiddels zijn meer dan tien miljoen Putumaya-cd's verkocht. "Het succes van Putumayo toont aan dat wereldmuziek veel populairder is dan menigeeen denkt." Aan de Putumaya-reeks kleeft echter een nadeel, dat voor Edgar steeds zwaarder ging wegen. "Het samenstellen van de albums voelde als *daten*, terwijl ik artiesten tegenkwam aan wie ik me meer wilde verbinden." Hij

nam ontslag en begon vanuit een verbouwde boerderij in het landelijke Vermont zijn eigen label Cumbancha. Edgar heeft een scherp oog voor marketing – hij maakt ook gebruik van de distributiekkanalen van zijn voormalige werkgever – en houdt zich intensief bezig met de promotie en publiciteit. Maar hij geeft toch vooral blijk van echt goede oren. Edgar kiest ervoor een mooie catalogus op te bouwen, met interessante artiesten, zoals de helaas te vroeg overleden Andy Palacio uit Belize, die met een ware revival tweegebracht van puntarock, The Idan Raichel Project uit Israël, en Rupa & The April Fishes uit San Francisco. "Ik houd vooral van de creoolse cultuur, de versmelting van Afrikaanse en Latijnse elementen." Daaraan is ook de naam Cumbancha ontleend. Het betekent zoiets als plezier maken.

Platenbaas Jacob Edgar

➤ kaanse xylofoon. Later maakte hij zich ook de de gitaar meester. "Hoewel ik altijd een groot liefhebber van afrobeat ben geweest, is mijn muziek is toch sterk geworteld in de akoestische griottraditie. Ook thematisch, want griots blijven zich verantwoordelijk voelen voor hun mensen." Sociale onderwerpen worden

derhalve niet geschuwd op . "Armoede, emigratie, vrijheid, dat zijn belangrijke kwesties in Afrika. Daar kun je niet omheen. Ik vind dat ik die onderwerpen in de eerste plaats bespreekbaar moet maken. Veel inwoners van Guinee-Bissau hebben geen idee wat er speelt in de wereld. Ik hoop ze via mijn muziek te bereiken."

In de prachtige barokke Çiçek-passage, een zijstraat van Istiklal, de bekendste en belangrijkste straat van Istanbul, strijken we neer in een restaurant. Na de nodige glazen raki en vele schalen mezze wordt de stemming vanzelf feestelijker. Een Roma-trio speelt sfeerverhogende fasilmuziek.
door Jos Schuring

Fasil is tegenwoordig weer in veel restaurants en bars te horen. De oorsprong van het genre gaat terug naar het Ottomaanse Rijk, waar het destijds klonk in paleizen en huizen van welgestelde Turken. Het is licht klassieke, maar tegelijk wereldse muziek, die erg populair is in de uitgaansbuurten van Istanbul. De muzikanten in de Çiçek-passage bespelen de kermence (een vedel), de klarinet en de darbuka (een vaastrommel). De muziek is soms melancholiek, maar meestal opzweepend en dansbaar. Het is eind november en we zijn dan ook de enige buitenlanders in het restaurant. Naast ons springt een verrukkelijk ogende vrouw in een zwarte jurk met krullerig haar op tafel. Ze begint gepassioneerd en verleidelijk te dansen. Het gezelschap aan haar tafel moedigt haar aan. De muzikanten staan te glimmen van plezier. Aan onze tafel zit Marc, een correspondent die hier woont, lekker te swingen op zijn stoel. De dansende vrouw maakt een uitnodigend gebaar, waarop Marc opstaat op en naast de vrouw mee gaat dansen. De Turken vinden het prachtig. Het leuke van dit tafereel is dat

het geheel spontaan tot stand komt. Niks geldklopperij of toeristisch vermaak, maar puur een vrolijk samenzijn van mensen die dankzij mooi gespeelde muziek spontane ontmoetingen tot een feest maken.

Dansende mannen

Een vergelijkbaar fenomeen is de Türkü-bar. Hierbij draait het om goede volksmuziek bij lekkere hapjes in een informele cafésfeer. Dit type bar is een begrip in het huidige Istanbulse uitgaansleven. De stad groeide de afgelopen jaren enorm door de grote instroom van mensen uit alle windstreken van het land en telt nu zo'n vijftien miljoen inwoners. In cafés werd steeds vaker en steeds meer verschillende muziek gespeeld. Zo zijn de Türkü-bars snel populair geworden. Ze schieten zozegegd als paddenstoelen uit de grond. In een Türkü-bar geniet je van de Turkse volksmuziek in de sfeer van het moderne grote-stadsleven. Naast bekende volksmuzikanten vind je er ook jonge talenten, die in de traditie worden opgeleid, maar daar vervolgens wel hun eigen draai aan geven. In het kleine kroegje waar we tegen elf uur binnen